

MANEL OLLÉ ALBIOL ■ ESCRITOR I PROFESSOR DE LLENGUA CATALANA

‘La nostra llengua és molt rica’

J. JOAQUIM BUJ

- Amb què es quedaria dels anys dedicats a l'ensenyament?

- Amb els alumnes. És un privilegi molt gran. He estat un home afortunat, perquè, com a alumne, vaig tenir grans mestres durant la meua vida. Després he tingut la sort de tenir bons alumnes que m'han fet la feina molt fàcil, aforadora i agradable. Veure com creixen, com aprenen i es van perfeccionant és tota una experiència. El paper del docent ha de ser guiar-los perquè vagin trobant el seu propi camí i el vagin desenvolupant.

- Parlava dels seus mestres. Quins destacaria?

- Les figures gegantines de Manuel Pérez Bonfill i de Joan Beltran. El primer és un gran escriptor i mestre i el segon va dirigir uns cursos de català a les Terres de l'Ebre que van tenir molt de rigor. Jo n'era professor i Beltran va dirigir aquells cursos d'una manera extraordinària i ens va fer trobar-nos molt a gust. Però la principal aportació són els seus estudis sobre el lèxic ebrenc, que és riquíssim, i ell ha fet una feina immensa per recuperar-lo. Li he demanat consell per a triar la paraula més adient en un text.

- Som prou conscients d'aquesta riquesa lingüística?

- Quan vaig escriure *L'última vinyeta*, Joan Beltran em va dir:

PERFIL

Manel Ollé (Ulldecona, 1954) rep molts homenatges des que recentment es va jubilar, després de 30 anys de docència com a mestre de llengua i literatura catalana a l'Institut Joaquim Bau de Tortosa. És autor d'una desena de llibres, rapsoda i gran lector. L'últim acte va tenir lloc a la Biblioteca Marcel·lí Domingo de la capital del Baix Ebre pel Dia Internacional de la Llengua Materna.

«Hi ha 150 paraules que els teus alumnes no coneixen». Això em va fer reflexionar i condicionar, positivament, la meua manera d'escriure. He volgut recuperar aquell lèxic que m'ha estat donat de manera generosa i gratuïta i retornar-lo, de la mateixa forma.

- S'han recuperat molts de mots en els últims anys?

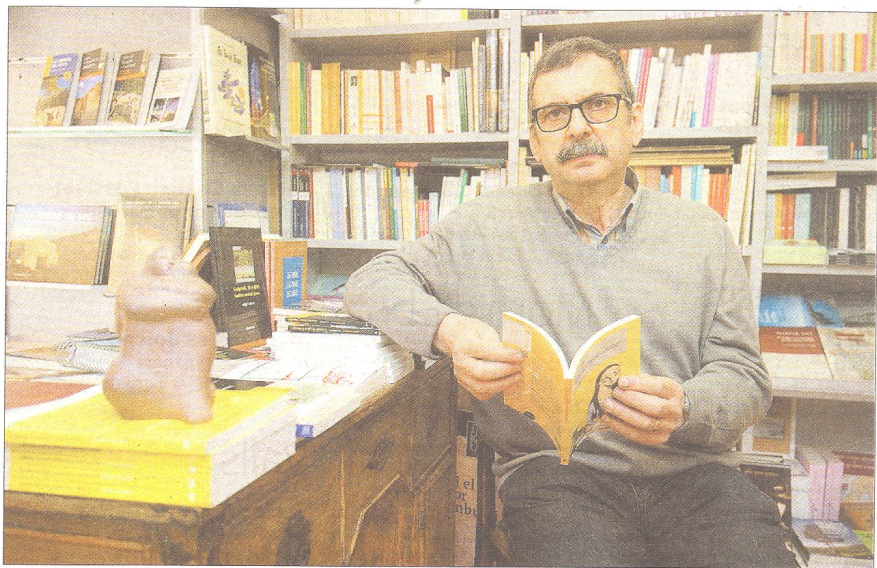
- Estem en el bon camí de recuperar una llengua rica i plena de sinònims. Hi ha paraules que, a les Terres de l'Ebre, tenen fins a vint noms diferents. Alguns d'aquests mots són d'una gran qualitat lingüística. S'ha de fer

arribar aquesta riquesa a tot hom que n'estigui interessat.

- Els escriptors del territori també l'han influenciat?

La feina del docent ha de ser guiar els alumnes perquè vagin trobant el seu propi camí i el vagin desenvolupant

Manel Ollé és escriptor i durant molts anys ha estat professor a Tortosa. FOTO: JOAN REVILLAS

- Sí, hi ha una bona literatura a l'Ebre, remuntant-nos a Cristòfor Despuig i remarcant autors actuals com Gerard Vergés o Zoraida Burgos. L'ombra rogenca de la lloba és un text de Gerard Vergés que jo he fet servir sovint a classe.

- Però té una especial predilecció per Desideri Lombarte...

- Vaig llegir la poesia *L'emigrant penaroji* i vaig sentir la imperiosa necessitat d'anar-lo a conèixer a Pena-Roja de Tastavins. Ens vam fer amics i vam compartir experiències literàries. Era un home del medi rural

que, als 19 anys, va emigrar a Barcelona. Es va autoformar, va tenir molt interès per conèixer i conrear la llengua al Matarranya, al límit lingüístic del català. És extraordinari.

- Què li semblen tots els reconeixements que li fan?

- Crec que són excessius. Estic molt agraït perquè demostrin ser persones d'una gran generositat i bons amics.

- Té nous projectes entre mans?

- M'agrada molt llegir, escriure i, sobretot, recitar... posar veu als escrits d'altres en plau molt.